

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.131 van 21 januari 2014
in de zaak A. 208.688/IX-7990**

In zake : de BVBA F.A. BART CELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stefaan Van der Velpen
 kantoor houdend te 3290 Diest
 Commissaris Neyskenslaan 118
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de AUTORITEIT VOOR FINANCIËLE DIENSTEN EN
MARKTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Aube Wirtgen
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het directiecomité van de Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten van 9 april 2013 houdende het ambtshalve verval van de inschrijving van de bvba F.A. Bart Celen in het register van de verzekeringstussenpersonen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 223.511 van 17 mei 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing ingewilligd.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stefaan Van der Velpen, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Dirk Lindemans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Tot aan de bestreden beslissing was de verzoekende partij ingeschreven in het register van de verzekeringstussenpersonen in de categorie van de verzekeringsmakelaars.

3.2. Op 3 december 2012 deelt de ombudsman van de vzw Ombudsdienst Verzekeringen (hierna: de Ombudsdienst) het volgende mee aan de verwerende partij:

“Als bijlage vindt u een kopie van de klacht die we ontvingen van de heer [S.] ten aanzien van de verzekeringstussenpersoon, F.A. Bart Celen BVBA (FSMA-nummer 065252).

Pas na een aangetekende brief mochten we een eerste, onvolledige reactie ontvangen van zijn advocaat. Er werd hierna bijkomende informatie opgevraagd.

Ondanks een herinneringsbrief en een aangetekende brief, waarbij het kantoor en de advocaat werden gewezen op de wettelijke verplichting om toe te treden tot de buitengerechtelijke klachtenregeling van onze dienst, mocht ik geen gepaste reactie ontvangen.

Als bijlage vindt u een kopij van deze aangetekende brief. Deze werd gericht aan het adres dat de heer Celen zelf opneemt in zijn e-mails, [...]”

Uit de stukken die de Ombudsdienst aan de verwerende partij heeft overgemaakt, blijkt dat deze dienst meerdere brieven aan de verzoekende partij en haar raadvrouw heeft verstuurd om bijkomende stukken en informatie te verkrijgen, dit zowel bij e-mail als bij aangetekende brief. Bij aangetekende brief van 18 oktober 2012 werd de verzoekende partij op de hoogte gebracht van het voornemen van de Ombudsdienst om bij gebrek aan antwoord de verwerende partij op de hoogte te brengen van het gebrek aan medewerking zodat gepaste maatregelen zouden kunnen worden genomen.

De verzoekende partij houdt voor dat haar raadvrouw bij brief van 17 november 2012 een kopie van het volledige dossier, waaronder de e-mailberichten van de klager aan de Ombudsdienst heeft toegezonden. De Ombudsdienst vindt evenwel geen spoor van die brief in zijn dossier.

3.3. Tijdens de zitting van 15 januari 2013 stelt het directiecomité van de verwerende partij vast dat de verzoekende partij de vragen niet heeft beantwoord die haar werden gesteld door de Ombudsdienst, in het kader van voornoemde klacht en dat zij aldus het bepaalde in artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, van de wet van 27 maart 1995 ‘betreffende de verzekerings- en herverzekeringsbemiddeling en de distributie van verzekeringen’ (hierna: de wet van 27 maart 1995), niet nakomt. Bijgevolg maant het directiecomité de verzoekende partij aan om binnen de maand na de betekening van de aanmaning, het bewijs te leveren dat

zij de vragen heeft beantwoord die de Ombudsdienst haar heeft gesteld in het kader van de behandelde klacht.

Op 17 januari 2013 wordt deze beslissing per aangetekende brief met ontvangstbewijs meegedeeld aan de verzoekende partij. Dit schrijven luidt als volgt:

“Bij gebrek aan reactie van uwentwege binnen voormelde termijn van een maand zal het directiecomité van de FSMA het ambtshalve verval acteren van de inschrijving van [de verzoekende partij] in het register van de verzekeringstussenpersonen.”

3.4. Bij e-mail van 27 maart 2013 deelt de Ombudsdienst aan de verwerende partij mee dat de verzoekende partij niet meer heeft gereageerd.

Volgens de verzoekende partij heeft zij dadelijk na ontvangst van de brief van de verwerende partij telefonisch contact opgenomen met laatstgenoemde en heeft zij haar meegedeeld dat alle stukken werden toegezonden. Eveneens volgens de verzoekende partij heeft haar raadvrouw bij gewone brief van 10 februari 2013 aan de verwerende partij een volledig afschrift verzonden van het dossier met de mededeling dat zij steeds bereid was bijkomende informatie te verstrekken.

Volgens de verwerende partij heeft zij de brief van 10 februari 2013 met bijlagen, niet ontvangen.

3.5. Tijdens zijn zitting van 9 april 2013 beslist het directiecomité van de verwerende partij om met toepassing van artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995 akte te nemen van het ambtshalve verval van de inschrijving van de verzoekende partij in het register van de verzekeringstussenpersonen. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“[...]

Wij verwijzen naar de inschrijving van F.A. Bart Celen BVBA in het register van de verzekeringstussenpersonen in de categorie van verzekeringsmakelaars (FSMA-inschrijvingsnummer 65252 A-B).

Om in het register van de verzekeringstussenpersonen te worden ingeschreven en die inschrijving te behouden moet een verzekeringstussenpersoon voldoen aan alle voorwaarden van artikel 10 van de wet van 27 maart 1995 betreffende de verzekerings- en herverzekeringbemiddeling en de distributie van verzekeringen (hierna ‘de wet van 27 maart 1995’).

Krachtens artikel 10, eerste lid, 6°*bis* van deze wet moet elke verzekeringstussenpersoon zijn toegetreden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling en ingaan op elk verzoek om informatie dat hij in het kader van die regeling ontvangt.

De buitengerechtelijke klachtenregeling wordt waargenomen door de VZW Ombudsdienst Verzekeringen.

Artikel 13*bis*, § 2 van de wet van 27 maart 1995 bepaalt dat wanneer de FSMA vaststelt dat een verzekeringstussenpersoon het bepaalde in artikel 10, eerste lid, 6°*bis* niet nakomt, zij deze verzekeringstussenpersoon aanmaant de tekortkoming te verhelpen binnen een maand na datum van aanmaning. Indien na de termijn van een maand de tekortkoming niet is verholpen, vervalt ambtshalve de inschrijving van de verzekeringstussenpersoon in het register. De FSMA brengt de betrokken verzekeringstussenpersoon hiervan op de hoogte.

Wij verwijzen naar ons aangetekend schrijven met ontvangstmelding d.d. 17 januari 2013 waarin F.A. Bart Celen BVBA werd aangemaand om, binnen de termijn van een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van deze brief, het bewijs te leveren dat zij de vragen heeft beantwoord die de VZW Ombudsdienst Verzekeringen haar heeft gesteld in het kader van een door hem behandelde klacht vanwege verzekeringnemer de heer [S.].

In hetzelfde schrijven werd u meegedeeld dat bij gebreke aan een reactie binnen de opgelegde termijn van een maand, uw inschrijving in het register van verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen ambtshalve zou vervallen, hetgeen een verbod inhoudt om de gereglementeerde activiteit van verzekeringsbemiddeling uit te oefenen.

Volgens het ontvangstbewijs werd deze aanmaningsbrief, waarvan u eveneens een kopie per fax werd verstuurd, u betekend op 25 januari 2013. Tot op heden heeft u aan deze brief geen gevolg gegeven.

Gelet op het feit dat u binnen de gestelde termijn van een maand de vastgestelde tekortkoming niet heeft verholpen, namelijk dat u niet het bewijs heeft geleverd dat u de vragen heeft beantwoord die de VZW Ombudsdienst Verzekeringen u heeft gesteld in het kader van een door hem behandelde klacht, heeft het directiecomité van de FSMA in zijn zitting van 9 april 2013 beslist om, in toepassing van artikel 13*bis*, § 2 van dezelfde wet, akte te nemen van het ambtshalve verval van de inschrijving van F.A. Bart Celen BVBA in het register van de verzekeringstussenpersonen.

Het ambtshalve verval van de inschrijving in het register van de verzekeringstussenpersonen houdt een verbod in om de gereglementeerde activiteit van verzekeringsbemiddeling uit te oefenen. Artikel 5 van de wet van

27 maart 1995 bepaalt immers dat geen enkele verzekeringstussenpersoon met België als lidstaat van herkomst de activiteit van verzekeringsbemiddeling mag uitoefenen zonder ingeschreven te zijn in voormeld register.
[...].”

3.6. Op 11 april 2013 wordt deze beslissing bij aangetekende brief met ontvangstbewijs meegedeeld aan de verzoekende partij.

IV. Toepasselijke regelgeving

4. Om in het register van de verzekeringstussenpersonen te worden ingeschreven en die inschrijving te behouden, moet een verzekeringstussenpersoon voldoen aan alle voorwaarden bepaald door artikel 10 van de wet van 27 maart 1995.

Luidens artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, van de wet moet elke verzekeringstussenpersoon toetreden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling. Hij dient ofwel zelf toegetreden te zijn tot een dergelijke klachtenregeling, ofwel lid te zijn van een beroepsvereniging die is toegetreden tot een dergelijke klachtenregeling. Hij dient bij te dragen tot de financiering van bedoelde klachtenregeling en in te gaan op elk verzoek om informatie dat hij in het kader van die regeling ontvangt.

Deze buitengerechtelijke klachtenregeling wordt uitgeoefend door de Ombudsdienst.

Artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995 bepaalt dat wanneer de verwerende partij vaststelt dat een verzekeringstussenpersoon het in artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, bepaalde niet nakomt, zij deze aanmaant om de tekortkoming te verhelpen binnen een maand na datum van aanmaning.

Wanneer na de termijn van één maand de tekortkoming niet is verholpen, vervalt ambtshalve de inschrijving van de verzekerings- of herver-

zekeringstussenpersoon in het register. Op grond van artikel 13*bis*, § 2, van de voormelde wet dient de verwerende partij dan “akte te nemen” van dit ambtshalve verval. Zij brengt de betrokken verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon hiervan op de hoogte.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij voert in het eerste middel de schending aan van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij werd door de verwerende partij niet gehoord. Hierdoor werd de bestreden beslissing genomen met onvoldoende kennis van zaken, waardoor tevens de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Beoordeling

6.1. Wanneer de hoorplicht van toepassing is, moet de bestuurde minstens de mogelijkheid krijgen om schriftelijk te reageren op de tegen hem in aanmerking genomen feiten. Het is in beginsel niet vereist dat de bestuurde mondeling wordt gehoord.

6.2. De hoorplicht geldt niet wanneer de overheid een gebonden bevoegdheid uitoefent. Een bevoegdheid is gebonden indien de overheid met betrekking tot de rechtssituatie van een particulier of rechtspersoon over geen beoordelingsvrijheid beschikt, maar een bepaalde beslissing moet nemen op grond van bepaalde feitelijke gegevens en op basis van de toepasselijke regelgeving. De gevolgen die het bestuur aan deze feiten hecht, zijn in de toepasselijke regelgeving alsdan bepaald. Bijgevolg is er voor de overheid geen reden om de betrokkene te horen over de wenselijkheid van de te nemen beslissing.

Om na te gaan of er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dient de toepasselijke regelgeving te worden onderzocht. Artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995 luidt als volgt:

“In afwijking van het bepaalde in § 1, wanneer de FSMA vaststelt dat een verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon het bepaalde in artikel 10, eerste lid, 4°, 6°*bis* en 7°, niet nakomt, maant zij deze aan de tekortkoming te verhelpen binnen een maand na datum van aanmaning.

Wanneer, in de in het eerste lid bedoelde gevallen, na de termijn van een maand de tekortkoming niet is verholpen, alsook in geval van faillietverklaring van een verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon, vervalt ambtshalve de inschrijving van de verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon in het register. De FSMA brengt de betrokken verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon hiervan op de hoogte.”

Artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, van de wet van 27 maart 1995 luidt als volgt:

“Om in het register van de verzekerings- en herverzekeringstussenpersonen te worden ingeschreven en die inschrijving te behouden, moet de betrokken verzekerings- en herverzekeringstussenpersoon:

[...]

6°*bis*. Toetreden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling. Hij dient ofwel zelf toegetreden te zijn tot een dergelijke klachtenregeling, ofwel lid te zijn van een beroepsvereniging die is toegetreden tot een dergelijke klachtenregeling. Hij dient bij te dragen tot de financiering van bedoelde klachtenregeling en in te gaan op elk verzoek om informatie dat hij in het kader van die regeling ontvangt.

[...]”

Artikel 13*bis*, § 2, tweede lid, houdt een gebonden bevoegdheid in voor de verwerende partij. Indien aan de tekortkoming immers binnen de maand niet is verholpen, wordt akte genomen van het ambtshalve verval van de inschrijving van de verzoekende partij in het register van de verzekeringstussenpersonen.

De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is bijgevolg niet van toepassing.

De eventuele schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in het tweede middel onderzocht.

7. Het eerste middel wordt, voor wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. De verzoekende partij voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Zij betoogt:

“Krachtens artikel 10, eerste lid, 6°*bis* van de wet van 27 maart 1995 moet elke verzekeringstussenpersoon zijn toegetreden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling en ingaan op elk verzoek om informatie dat hij in het kader van die regeling ontvangt.

Cliënte is toegetreden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling en heeft de gevraagde informatie overgemaakt aan de Ombudsdienst. Het feit dat de Ombudsdienst van mening is dat er ‘onvoldoende’ informatie werd verstrekt is niet afdoende om te stellen dat verzoekster niet zou zijn ingegaan op het verzoek om informatie te verstrekken. Overigens heeft verzoekster duidelijk gesteld dat zij niet kon meedelen dat zij schriftelijk de klager zou geïnformeerd hebben, doch wel in eerste instantie telefonisch en nadien per mail.

Overigens werd in het schrijven van de Ombudsdienst dd. 12 december 2012 een advies verstrekt, waaruit bleek dat deze dienst volledig op de hoogte was, zodat zij wel degelijk de juiste informatie hadden bekomen en waaruit bleek dat ook verwezen werd naar de reactie van verzoekster, zodat de mening van de Ombudsdienst, namelijk dat verzoekster onvoldoende informatie zou hebben verstrekt, niet correct is.

Per schrijven uitgaande van de raadsman van verzoekster, werd een volledige kopij van het dossier overgemaakt, inhoudende de mailberichten, zodat verwerende partij de volledige gang van zaken kon volgen. Ook werd er telefonisch contact opgenomen met verwerende partij na ontvangst van het schrijven dd. 17 januari 2013 alwaar werd gesteld dat door verwerende partij nogmaals contact zou opgenomen worden met de Ombudsdienst om duidelijk te vragen welke gegevens nog zouden ontbreken, moest dat zo zijn. Doordat verzoekster niet gehoord werd, werden haar rechten van verdediging geschonden en deed verwerende partij niet het nodige om een grondig

onderzoek te voeren alvorens een aangrijpende beslissing te nemen, zoals de bestreden beslissing.

Tevens is de zorgvuldigheidsplicht geschonden, aangezien uit het volledige dossier duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk alle nodige informatie heeft verstrekt aan de Ombudsdienst, en dat de verwerende partij zonder enig voorafgaand onderzoek heeft besloten dat dit niet zo zou zijn.

De verwerende partij heeft aldus niet het nodige gedaan teneinde met kennis van zaken een beslissing te nemen en daardoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden.”

Beoordeling

9. Voor wat het tweede onderdeel van het middel betreft, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging, volstaat het vast te stellen dat behoudens een uitdrukkelijke andersluidende regeling, voornoemde rechten enkel van toepassing zijn in tucht- en strafzaken. *In casu* gaat het om een administratieve procedure en niet om een dergelijke zaak, zodat voormelde schending niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voorts voert de verzoekende partij, wat het eerste onderdeel betreft, grieven aan die zij diende aan te voeren voor het directiecomité van de verwerende partij en niet voor de eerste maal voor de Raad van State. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat zij binnen de termijn van één maand niet aan de vastgestelde tekortkoming(en) heeft verholpen, omdat zij niet “het bewijs heeft geleverd dat [zij] de vragen heeft beantwoord die de VZW Ombudsdienst Verzekeringen [haar] heeft gesteld in het kader van een door hem behandelde klacht”, zodat het directiecomité van de verwerende partij in zijn zitting van 9 april 2013, op goede gronden akte heeft genomen, in toepassing van artikel 13*bis*, § 2, van voornoemde wet van het ambtshalve verval van de inschrijving van de verzoekende partij in het register van de verzekerings-tussenpersonen.

De bewering van de verzoekende partij dat zij de gevraagde reactie heeft gegeven op 10 februari 2013, wordt door niets gestaafd en overtuigt de Raad dan ook geenszins.

Ambtshalve wordt bijgevolg vastgesteld dat het eerste onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

10. Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

11. De verzoekende partij voert de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en van het algemeen rechtsbeginsel “dat zegt dat elke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn”. In de brief van 17 januari 2013 van de verwerende partij wordt gesteld dat de verzoekende partij binnen de maand vanaf de kennisgeving het bewijs moet leveren dat zij de vragen heeft beantwoord die de Ombudsdienst haar heeft gesteld. De verzoekende partij heeft hierop telefonisch contact opgenomen en nadien het volledige dossier via haar raadvrouw aan de verwerende partij overgemaakt. De Ombudsdienst was in staat om op basis van de overgemaakte stukken het advies van 12 december 2012 op te stellen. De aldus naar voor gebrachte motivering in de bestreden beslissing is onjuist, aangezien geantwoord werd en wel degelijk uit het dossier zelf blijkt dat de verzoekende partij de inlichtingen heeft verschaft die zij diende te verschaffen.

Beoordeling

12. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij inhoudelijke kritiek formuleert op de bestreden beslissing. Hoewel het middel geen uiteenzetting bevat betreffende de formele motivering, blijkt hoe dan ook ten overvloede dat de bestreden beslissing de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen en de feiten vermeldt die tot het amtsshalve verval van de inschrijving leiden. Bijgevolg is de bestreden beslissing formeel gemotiveerd.

De vaststelling in de bestreden beslissing “dat [de verzoekende partij] binnen de gestelde termijn van een maand de vastgestelde tekortkoming niet heeft verholpen, namelijk dat [zij] niet het bewijs heeft geleverd dat [zij] de vragen heeft beantwoord die de VZW Ombudsdienst Verzekeringen [haar] heeft gesteld in het kader van een door hem behandelde klacht” maakt de rechtens vereiste feitelijke grondslag uit van de bestreden beslissing, die niet wordt weerlegd door de verzoekende partij.

Deze motivering is, gelet op wat reeds is overwogen bij het tweede middel, in feite juist en in rechte pertinent, draagkrachtig en afdoend, zodat ook aan de materiële-motiveringsplicht is voldaan.

13. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

14. De verzoekende partij voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, doordat de verwerende partij, zonder verdere inlichtingen een “zulke verregaande maatregel [heeft] opgelegd”.

Zij voegt daaraan toe dat uit het dossier blijkt dat zij steeds inlichtingen heeft verschaft en de kritiek dat zij onvoldoende inlichtingen heeft verschaft bijgevolg ongegrond is.

Beoordeling

15. Krachtens artikel 13*bis*, § 2, tweede lid, van de wet van 27 maart 1995, beschikt de verwerende partij te dezen over een gebonden bevoegdheid.

Indien aan de tekortkoming niet binnen de maand is verholpen wat *in casu* het geval is, vervalt ambtshalve de inschrijving. De verwerende partij heeft in deze geen discretionaire bevoegdheid, maar kan enkel de door de wet bepaalde maatregel vaststellen, de inschrijving schrappen en dit aan de betrokkene meedelen.

Door aan te voeren dat met miskenning van het redelijkheidsbeginsel, de verwerende partij, “zulke verregaande maatregel [heeft] opgelegd”, oefent de verzoekende partij kritiek uit op de wet, waarvoor de Raad van State niet bevoegd is.

16. Het vierde middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

17. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, van de wet van 27 maart 1995 en van artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995. Artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, bepaalt dat de verzekerings-tussenpersoon dient toe te treden tot een buitengerechtelijke klachtenregeling en dat deze dient bij te dragen tot de financiering van bedoelde klachtenregeling en in te gaan op elk verzoek om informatie dat hij in het kader van die regeling ontvangt. Artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995 bepaalt dat in afwijking van het bepaalde in paragraaf één wanneer de verwerende partij vaststelt dat een verzekerings- of herverzekeringstussenpersoon het bepaalde in artikel 10, eerste lid, 4°, 6°*bis* en 7°, niet nakomt, zij deze aanmaant aan de tekortkoming te verhelpen binnen een maand na datum van aanmaning. De verzoekende partij heeft geen tekortkoming begaan, en heeft dit meegedeeld, zodat artikel 13*bis*, § 2, van de wet van 27 maart 1995 niet van toepassing is.

Beoordeling

18. De in aanmerking genomen tekortkoming bestaat uit de niet-naleving van de verplichting om in te gaan op elk verzoek om informatie dat de verzoekende partij ontvangt van de buitengerechtelijke klachtenregeling, zoals bepaald in artikel 10, eerste lid, 6°*bis*, van de wet van 27 maart 1995.

19. Het vijfde middel voegt niets toe aan de reeds besproken middelen, valt er dus mee samen en is om dezelfde reden ongegrond.

BESLISSING

1. De door de Raad van State bij arrest nr. 223.511 van 17 mei 2013 bevolen schorsing wordt opgeheven.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 januari 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren